

הזמן לקיימא מתייא, מאי משמע דתנן שיטא אלפי שנין הוי עלמא, והוא אלף הששי שהוא סיום הכל, והיינו לעת ערב, זמן סיום הכל. לעת צאת השואבות, אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר.

ואמר רבי אבא עוד יש לדעת דתנן אותם המתעסקים לדעת את בוראם בעולם הזה ונשמתם בתשלומה לעולם הבא זכו לצאת משבועות הנשמה הולך לדעת מי הוא גופה ממש ומאי הוא. הנה אנכי נצב על עין המים אף על גב שתלמיד חכם הוא הולך אחר התשלומו, דכתיב והיה העלמה היצאת לשאוב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מבידך אמור לי רמז ידיעתו ממה שהשגת.
ואמרה אלי גם אתה שתה, אף אתה עבד (במוד) כמוני ולא נתחלף לי (על) ידיעתך בידיעתו של מקום ברוך הוא, וצריך אתה להשיג שאתה נברא כמוני.

וגם לגמליך אשאב, כלומר ידיעת השגתי שלא השיגו סיעתך, וידעתי כי מעלה יש לי עליך והיאך נברא אתה מזיו הנתון

לשון הקודש

המים, אף על גב שתלמיד חכם הוא, הולך אחר התשלומו, שפתוב והיה העלמה היצאת לשאוב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מבידך - אמר לי רמז ידיעתו ממה שהשגת.
ואמרה אלי גם אתה שתה - אף אתה עבד (במוד) כמוני, ולא נתחלף לי (על) ידיעתך בידיעתו של מקום ברוך הוא, וצריך אתה להשיג, שאתה נברא כמוני.

וגם לגמליך אשאב - כלומר, ידיעת השגתי שלא השיגו סיעתך, וידעתי כי מעלה יש לי עליך והיאך נברא אתה

להעמיד את המתים. מה משמע? ששינונו. ששת אלפי שנים הוא העולם, והוא אלף הששי שהוא סיום הכל. והינו לעת ערב, זמן סיום הכל. לעת צאת השואבת - אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה, שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר.
ואמר רבי אבא, עוד יש לדעת, ששינונו, אותם המתעסקים לדעת את בוראם בעולם הזה ונשמתם בתשלומה לעולם הבא, זכו לצאת משבועות הנשמה, הולך לדעת מי הוא גופה ממש ומה הוא. הנה אנכי נצב על עין

אֶצְלָךְ. אִם הוּא אוֹמֵר סִימָן זֶה יְהִי מְסוּר בְּיָדִי עַל כָּל דְּבָרִים אֵלּוּ, וְאֲדַע שֶׁהִיא הָאִשָּׁה הוּא הַגּוֹף מֵאוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה הַשְּׂבוּעָה שֶׁהִשְׁבִּיעַנִי: וַיְהִי הוּא טָרָם כְּלָה לְדַבֵּר וְגו'. רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּעוֹד שָׁכַל הָעֲנַיִינִים הוּא רוֹצֵה לְנַסּוֹת עַל הַגּוֹף, מָאִי כְּתִיב וְהִנֵּה רַבְקָה יוֹצֵאת, זֶהוּ הַגּוֹף קְדוֹשׁ שֶׁנִּתְעַסֵּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְכִתְתָּ גּוֹפוֹ לְהַשְׁיֵג וְלַדַּעַת אֶת קוֹנוֹ. אֲשֶׁר יִלְדָּה לְבִתּוֹאֵל, אָמַר רַב יְהוּדָה בְּתוֹ שֶׁל אֵל. בֶּן מַלְכָּה, בֶּן מַלְכָּה שֶׁל עוֹלָם. אִשֶּׁת נְחוּר אַחֵי אַבְרָהָם. חֲבֵרַת הַשְּׁכָל גּוֹף שֶׁנִּדְבַּק בַּשְּׁכָל וְהִיא אֵת הַנְּשֻׁמָּה. וְכִדָּה עַל שְׂכָמָה, מִשָּׂא הַחֲכָמָה עָלֶיהָ.

וַיִּרְצֵן הָעֶבֶד לִקְרֹאתָהּ. זֶה מַטְטְרוֹ"ן. וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאִנִי נָא מְעַט מִיָּם מִכַּפְדָּךְ, אָמַר לִי רַמְזוֹ חֲכָמָתָא בִּידִיעַת בּוֹרְאָךְ מִמָּה שֶׁעֲסַקְתָּ בְּעוֹלָם שֶׁיִּצְעָאת מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבְרָם כַּדְּפָרְשִׁינּוּ, אַחֵר כָּל זֶה מַה כְּתִיב וְאִשִּׁים הִנָּזֵם עַל אִפְּהָ וְהִצְמִידִים עַל יָדֶיהָ.

אָמַר רַבִּי אַבְרָם אוֹתָם הָעֲצָמוֹת שֶׁנִּפְזְרוּ לְכָאן וּלְכָאן, הוּא עוֹמֵד אוֹתָם וְשׁוֹקְלָם זֶה עַל זֶה כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה נח) וְעֲצָמוֹתֶיךָ

לשון הקודש

גוף שנדבק בשכל, והיא את הנשמה. וכדָה על שְׂכָמָה – מִשָּׂא הַחֲכָמָה עָלֶיהָ. וַיִּרְצֵן הָעֶבֶד לִקְרֹאתָהּ – זֶה מַטְטְרוֹ"ן. וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאִנִי מְעַט מִיָּם מִכַּפְדָּךְ – אָמַר לִי רַמְזוֹ חֲכָמָה בִּידִיעַת בּוֹרְאָךְ מִמָּה שֶׁעֲסַקְתָּ בְּעוֹלָם שֶׁיִּצְעָאת מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבְרָם, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשָׁנוּ, אַחֵר כָּל זֶה מַה כְּתוּב? וְאִשִּׁים הִנָּזֵם עַל אִפְּהָ וְהִצְמִידִים עַל יָדֶיהָ.

אָמַר רַבִּי אַבְרָם, אוֹתָם הָעֲצָמוֹת שֶׁנִּפְזְרוּ לְכָאן וּלְכָאן, הוּא עוֹמֵד אוֹתָם וְשׁוֹקְלָם זֶה עַל זֶה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נח) וְעֲצָמוֹתֶיךָ יִחְלִיץ. אָמַר רַבִּי אַבְרָם, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה

מזיו הנתון אֶצְלָךְ. אִם הוּא אוֹמֵר סִימָן זֶה יְהִי מְסוּר בְּיָדִי עַל כָּל דְּבָרִים אֵלּוּ, וְאֲדַע שֶׁהִיא הָאִשָּׁה, הוּא הַגּוֹף מֵאוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה, הַשְּׂבוּעָה שֶׁהִשְׁבִּיעַנִי.

וַיְהִי הוּא טָרָם כְּלָה לְדַבֵּר וְגו'. רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּעוֹד שָׁכַל הָעֲנַיִינִים הוּא רוֹצֵה לְנַסּוֹת עַל הַגּוֹף, מַה כְּתוּב? וְהִנֵּה רַבְקָה יוֹצֵאת, זֶהוּ הַגּוֹף קְדוֹשׁ שֶׁנִּתְעַסֵּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְכִתְתָּ גּוֹפוֹ לְהַשְׁיֵג וְלַדַּעַת אֶת קוֹנוֹ. אֲשֶׁר יִלְדָּה לְבִתּוֹאֵל – אָמַר רַב יְהוּדָה, בְּתוֹ שֶׁל אֵל. בֶּן מַלְכָּה – בֶּן מַלְכָּה שֶׁל עוֹלָם. אִשֶּׁת נְחוּר אַחֵי אַבְרָהָם – חֲבֵרַת הַשְּׁכָל,

יחליץ. אמר רבי אבא באותה שעה אותו הגוף עומד בארץ ישראל ושם נכנס בו נשמתו.

אמר רבי יוחנן מי מוליד הגוף לארץ ישראל, אמר רבי זירא קדשא בריד הוא עושה מחילות תחת הארץ והם מתגלגלים והולכים לארץ ישראל הוא דכתיב, (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל.

אמר רבי יצחק גבריאל מוליד אותם לארץ ישראל, מנא לן דכתיב, (בראשית כד) התלכי עם האיש הזה, וכתיב התם (דניאל ט) והאיש גבריאל. אמר רבי יוסי מאי דכתיב ולרבקה אה ושמו לבן. אמר רבי יצחק אין יצר הרע בטל מן העולם, אף על פי שכלו לא נמצא קצתו נמצא.

תא חזי, בתחלה כשהיה מוטל בעולם הזה נקרא לוט, לעולם הבא (יבדל) יבטל מן העולם, אבל (לעתיד לבא) לא כולו, ונקרא לבן לא מנוול כבראשונה אלא כמאן דסחי מנוולו. לבן למאי אצטריך. אמר רבי שמעון למעבד פריה ורביה אצטריך, האמר רבי שמעון אם אין יצר הרע נמצא, פריה ורביה אינו מצוי.

לשון הקודש

מהו שכתוב ולרבקה אה ושמו לבן? אמר רבי יצחק, אין יצר הרע בטל מן העולם. אף על פי שכלו לא נמצא – קצתו נמצא.

בא ראה, בתחלה כשהיה מוטל בעולם הזה, נקרא לוט. לעולם הבא יבדל יבטל מן העולם, אבל ולעתיד לבא לא כלו, ונקרא לבן, לא מנוול כבראשונה, אלא כמי שרוחץ מנוולו. למה צריך לבן? אמר רבי שמעון, לעשות פריה ורביה צריך. שאמר רבי שמעון, אם אין יצר

אותו הגוף עומד בארץ ישראל, ושם נכנס בו נשמתו.

אמר רבי יוחנן, מי מוליד הגוף לארץ ישראל? אמר רבי זירא, הקדוש ברוך הוא עושה מחלות תחת הארץ, והם מתגלגלים והולכים לארץ ישראל. והו שכתוב (שם כו) וארץ רפאים תפיל.

אמר רבי יצחק, גבריאל מוליד אותם לארץ ישראל, מנן לנו? שכתוב (בראשית כד) התלכי עם האיש הזה, וכתיב שם (דניאל ט) והאיש גבריאל. אמר רבי יוסי,

תָּא שְׁמַע פִּינָן שְׁהַגּוּף נִבְנָה וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ, מָאִי כְּתִיב וַיִּשְׁלְחוּ אֶת רַבְּקָה אַחֹתָם וְגו'. מָאִי (כו') וְאֶת מְנִיקְתָּהּ, זֶה כַח הַתְּנוּעָה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר זֶה כַח הַגּוּף.

רַבִּי אַבְהוֹ פָּתַח בְּהַאי קָרָא (שיר השירים ד) אֶתִּי מְלַבְּנוּן פְּלָה אֶתִּי מְלַבְּנוּן תְּבֵאִי וְגו', אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ בִּינָן שְׁהַגּוּף נִבְנָה עַל קִיּוּמוֹ וּמְבִיאִין אוֹתוֹ לְקַבֵּל נְשָׁמְתוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הַנְּשָׁמָה מִמִּתְּנַת אֱלֹוֹ וַיּוֹצֵאת לְקִרְאָתוֹ כְּמָה דְאֶתְ אָמַר וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב אֶתִּי מְלַבְּנוּן פְּלָה. זֶה הִיא הַנְּשָׁמָה. תְּשׁוּרֵי מְרַאֲשׁ אֲמָנָה, הֵינָנו דְכְּתִיב וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אִם הִיא הַנְּשָׁמָה, תִּינַח אַבְרָהָם כְּדָקְאֲמָרוּן, אָבֵל יִצְחָק מַהוּ. אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ הָא תְּבֵרִיאָא אָמְרוּ דְעַכְשָׁיו אֶתְקַרֵּי יִצְחָק עַל שׁוּם חֲדוּתָא סְגִיָּאָה דְבַעֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ בְּתַחֲלָה נִקְרְאת הַנְּשָׁמָה אַבְרָהָם וְהַגּוּף שָׂרָה, עַכְשָׁיו נִקְרְאת הַנְּשָׁמָה יִצְחָק וְהַגּוּף רַבְּקָה. תִּנָּן בְּמִתְנִיתֵינוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אַרְבָּעִים שָׁנָה קוֹדֵם קִיּוּם הַגּוּף מִמִּתְּנַת הַנְּשָׁמָה

לשון הקודש

הִיא הַנְּשָׁמָה. תְּשׁוּרֵי מְרַאֲשׁ אֲמָנָה, הֵינָנו שְׂכַתוּב וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם הַנְּשָׁמָה הִיא, יָפָה אַבְרָהָם כְּפִי שְׂאֲמָרְנוּ. אָבֵל מַה זֶה יִצְחָק? אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ, הִנֵּה הַחֲבֵרִים אָמְרוּ שְׂעַכְשָׁו נִקְרָא יִצְחָק עַל שֵׁם הַשְּׂמִיחָה הַרְבֵּה שְׂבַעוּלָם.

אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ, בְּתַחֲלָה נִקְרְאת הַנְּשָׁמָה אַבְרָהָם וְהַגּוּף שָׂרָה. עַכְשָׁו נִקְרְאת הַנְּשָׁמָה יִצְחָק וְהַגּוּף רַבְּקָה. שְׁנִינּוּ בְּמִשְׁנָה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַרְבָּעִים יוֹם קוֹדֵם קִיּוּם הַגּוּף מִמִּתְּנַת

הָרַע נִמְצָא, פְּרִיָּה וּרְבִיָּה אֵינּוּ מְצוּי. **כֵּאֲ תִשְׁמַע, פִּינָן שְׁהַגּוּף נִבְנָה וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ, מַה כְּתוּב? וַיִּשְׁלְחוּ אֶת רַבְּקָה אַחֹתָם וְגו'. מַה זֶה וְאֶת מְנִיקְתָּהּ? זֶה כַח הַתְּנוּעָה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, זֶה כַח הַגּוּף.**

רַבִּי אַבְהוֹ פָּתַח בְּפִסּוּק הַזֶּה, (שיר ד) אֶתִּי מְלַבְּנוּן פְּלָה אֶתִּי מְלַבְּנוּן תְּבֵאִי וְגו'. אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ, בִּינָן שְׁהַגּוּף נִבְנָה עַל קִיּוּמוֹ וּמְבִיאִין אוֹתוֹ לְקַבֵּל נְשָׁמְתוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הַנְּשָׁמָה מִמִּתְּנַת אֱלֹוֹ וַיּוֹצֵאת לְקִרְאָתוֹ, כְּמוֹ שְׂנֵאֲמַר וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה. זֶהוּ שְׂכַתוּב אֶתִּי מְלַבְּנוּן פְּלָה, זֶה

לגוף בארץ ישראל. באיזה מקום במקום המקדש.

אמר רבי אבהו תא חזי, ויסק את רבקה ותהי לו לאשה ויאבהב וינחם יצחק אחרי אמו. אוהב לאותו הגוף ומתנחם עמו, והוא עת לשחוק והתדוה בעולם.

אמר רבי יהודה הא כל פרשתא דא אתפרר לן, אבל לא יכילנא למנדע מהו: ויוסף אברהם ויסק אשה ושמה קטורה. ולשקולא דדעתא כל פרשתא דא ליסתורי.

כד אתא רב דימי, אמר, האי פרשתא דא שמענא ולא אדפרנא, אמרו דעלאין תקיפין לא זמניה לגלגא וזנן מאי נימא. קם רבי יהודה ואמר ממתיבתא דהברנא מארי מתניתא גליא.

קמו ואזלו הוא ורבי ייסא ורבי חייא, אשפחוה לרבי אלעזר ברבי שמעון והוה מגלה רזין דתפילין. עאלו קמיה ואמרו במאי אתעסק מר. אמר לון טעמא דתפילין אמינא, דהא זפאה הוא בר נש דמנה תפילין ונדע טעמא דידהו.

אמרו אי ניהא קמיה דמר לימא לן מלה. אמרו שמענא מאבנד דקודשא בריה הוא ברחימו סגיאה דהוה ליה עם ישראל

לשון הקודש

שמעתי ולא נזפרתי. אמרו שעליונים תקיפים לא זמניה לגלות, וזננו מה נאמר? קם רבי יהודה ואמר, משיבת חברינו בעלי המשנה גלויה.

קמו והלכו הוא ורבי ייסא ורבי חייא. מצאו את רבי אלעזר ברבי שמעון, והיה מגלה את סודות התפילין. נכנסו לפניו ואמרו, במה מתעסק מר? אמר להם, את מעם התפילין אמרתי, שהרי אשרי האיש שמניח תפילין ויודע את הפעם שלהן.

אמרו, אם נוח לפני מר, יאמר לנו הדבר. אמרו, שמענו מאביך, שהקדוש

הנשמה לגוף בארץ ישראל. באיזה מקום? במקום המקדש.

אמר רבי אבהו, בא ראה, ויסק את רבקה ותהי לו לאשה ויאבהב וינחם יצחק אחרי אמו. אוהב את אותו הגוף ומתנחם עמו, והוא עת לשחוק והתדוה בעולם.

אמר רבי יהודה, הרי כל הפרשה הזו התבררה לנו, אבל לא יכלנו לדעת מהו יוסף אברהם ויסק אשה ושמה קטורה. ולשקול הדעת כל הפרשה הזו לסתר. **בשפא** רב דימי, אמר, הפרשה הזו

אמר לון למעבד ליה בי משכנא כגוונא דרתיבא עלאה דלעילא
ונייתי דיוריה עמהון הךא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם. ושמענא מאבוך דהכא סתים טעמא דתפלין
בהאי פסוקא.

אמר ליה תא חזי, כגוונא עלאה אתעבד מקדש ברתיבוי קדישין,
ובתר פן אשרי קדשא בריך הוא דיוריה עמהון, כענינא דא,
וכגוונא דא אתערו חבריא מארי מתניתא בטעמא דתפלין, למחוי
ההוא גברא דונמא דרתיבי עלאין, רתיבא תתאה רתיבא עלאה,
למיתי מלכותא דיליה וישרי דיוריה עלויה.

ותנינן אית ביה רזין עלאין ודוגמיהון, ואית ביה תלת רתיבין,
דוגמת עלאין קדישין רזין דתלת אתוונא דשמחן קדישין,
עלמין תלת, רתיבין תלתא אתוונא, ארבע פרשיות שליש על
ארבע, ועל כף רזא דשיין דתלת כתרין, ושיין דארבע כתרין,
תלתא מלכין שליטין בגופא תפלין עלוי קדשא בריך הוא לעילא,
אלין תפלין דרישא, תפלין דדרועא ארבע פרשין.

לשון הקודש

העליונות, מרפכה תחתונה מרפכה
עליונה, להביא את מלכותו וישרה דיורו
עליו.

ושנינו, יש בו סודות עליונים ודגמתם,
ויש בו שלש מרפכות, דגמת העליונים
הקדושים סודות של שלש אותיות של
השמות הקדושים, שלשה עולמות,
מרפכות שלש אותיות, ארבע פרשיות
שולט על ארבע. ועל פן סוד השיין של
שלשה כתרין, ושיין של ארבעה
כתרין, שלשה מלכים שולטים בגוף,
תפלין עליו, הקדוש ברוך הוא למעלה.
אלו תפלין של ראש. התפלין של זרוע

ברוך הוא באהבה רבה שהיתה לו עם
ישראל אמר להם לעשות לו בית משכן
כמו המרפכה העליונה שלמעלה, ויביא
את דיורו עמם. זהו שכתוב (שמות כה)
ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ושמענו
מאביך, שבאן סתום הטעם של התפלין
בפסוק הזה.

אמר לו, בא ראה, כמו העליון נעשה
המקדש במרפבותיו הקדושות, ואחר
כך השרה הקדוש ברוך הוא את דיורו
עמם כענין הזה. וכמו בן התעוררו
החברים בעלי המשנה בטעם התפלין,
שיהיה אותו האיש דגמא של המרפכות

לָבַא רָכִיב דְּוִגְמָא דְרִתִּיכָא תַתְּאָה וְתַתְּאָה רָכִיב. עוד תַּנִּינָן דָּא רָכִיבָא דְדְרוּעָא לְתַתָּא. וְלָבַא רָכִיב, דְּוִגְמָא דְאִיְהוּ לְתַתָּא וְאִתְמַסְרוּן בִּידֵיהּ לְאַעְלָאָה לֹון כָּל חֵילֵי שְׁמַיָא, כֶּךָ לָבַא הוּא רָכִיב לְתַתָּא וְאִתְמַסְרוּ בִידוּי כָּל אַבְרֵי גּוּפָא.

וְעִילָא מְנִיָּה אַרְבַּע פְּרָשִׁיין עַל מוֹחָא דְרִישָׁא אִיְהוּ, אַבְל קַדְשָׁא בְרִידָא הוּא שְׁלִיטָא עַלְאָה מְלָכָא מְכַלָּא. (וְרִיחַ) וְרָזָא דְחֻכְמָתָא דָּא, הוּא כְּגוֹנָנָא דְמִקְדָּשָׁא דְכַתִּיב וַעֲשֵׂה כְרוּב אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה וּכְרוּב אֶחָד מִקְצֵה. וְעַלְיֵיהּ דִּיּוֹרִיָּה דְמְלָכָא בְּאַרְבַּע אֲתוּוֹן תְּרִין רִתִּיכִין.

וּכְהֵאִי גּוֹנָנָא לָבַא וּמוֹחָא, לָבַא מְכַאן וּמוֹחָא מְכַאן וְעַלְיֵיהּ דְּדוֹרִיָּה דְקוֹדְשָׁא בְרִידָא הוּא בְּאַרְבַּע (דִּיא אַרְבַּע) פְּרָשִׁיין. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מְכַאן וְלַהֲלָאָה רְזִי דְכַתְרֵי אֲתוּוֹתָא וּפְרָשִׁיין בְּגוּפֵיהּ וּרְצוּעוֹתֵיהוֹן. הֲלֵכְהָ לְמִשָּׁה מְסִינֵי וְרַמְיָא דְלַהוֹן אֲתַגְלִי וְטַעְמָא דְכֻלָּא בְתַלַּת עָשָׂר מְכִילָן (דְּרַחֲמֵי).

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֲלִמְלָא לֹא אֲתִינָא אֶלָּא בְדִיל רְזָא דָּא דִּינֵי. אָמְרוּ

לשון הקודש

כְּרוּב אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה וּכְרוּב אֶחָד מִקְצֵה. וְעַלְיֵיהֶם דִּיּוֹר הַמְּלָךְ בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁתֵּי מְרַכְבּוֹת. **וּכְמוֹ** זֶה הַלֵּב וְהַמַּחַ, הַלֵּב מְכַאן וְהַמַּחַ מְכַאן, וְעַלְיֵיהֶם מְדוּרוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְבַּע וְאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְכַאן וְהֵלְאָה סוּדוֹת הַכְּתָרִים, הָאוֹתִיּוֹת וְהַפְּרָשִׁיּוֹת בְּגוּפֵם וּבְרְצוּעוֹתֵיהֶם. הֲלֵכְהָ לְמִשָּׁה מְסִינֵי וְרַמְיָא שְׁלֵהֶם הַתְּגָלָה, וְהַטַּעַם שֶׁל הַכֹּל בְּשָׁלֹשׁ עָשָׂר מְדוּת וְהַרְחֵמִים. **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלִמְלָא לֹא בָּאֵתִי**

אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת. **הַלֵּב** רֹכֵב, דְּגַמָּא שֶׁל הַמְּרַכְבָּה הַתְּתוּנָה, וְהַתְּתוּנָה רֹכֵב. עוֹד שְׁנִינּוּ, זֶה הַרְכָּב שֶׁל הַזְּרוּע לְמִטָּה. וְהַלֵּב רֹכֵב, דְּגַמָּא שֶׁהוּא לְמִטָּה, וְנִמְסְרוּ בִידוֹ לְהַכְנִים אוֹתָם כָּל חֵילוֹת הַשְּׁמַיִם. כֶּךָ הַלֵּב רֹכֵב לְמִטָּה, וְנִמְסְרוּ בִידוֹ כָּל אִבְרֵי הַגּוּף. **וּמַעְלִיו** אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת עַל הַמַּח, שֶׁהוּא קְרָאֵשׁ. אַבְל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלִיט עַלְיוֹן, הַמְּלָךְ מִכֻּל. וְרִיחּוֹ וְסוּד הַחֻכְמָה הַזֶּה הוּא כְּמוֹ שֶׁהַמְּקָדָשׁ, שֶׁכְּתוּב וַעֲשֵׂה